

Тепер я буду твоїми очима

Сергій Жадан

З випаленими очима й залізом в ключиці
жити далі потрібна вагома причина.
І вона говорить йому, дивлячись в застигли очниці:
не хвилюйся - тепер я буду твоїми очима.

Я завжди зможу дати якусь пораду.
Я оповідатиму, яка погода.
Я тебе надто люблю, щоби казати неправду.
Твоє небажання жити - просто погорда.

А він відчуває, що в тілі його забагато металу,
А він знає, як чорно буде йому до кінця його віку.
А він чує голоси тих, хто виходить з вокзалу.
А він знаходить сльозу, торкнувши мертву повіку.

І каже: тоді розкажи мені, чого я не бачу?
З чого зараз складається небо над нами?
Скажи, як ти переконуватимеш мою душу незрячу?
Скажи, як домовлятимешся з моїми снами?

Ти не бачиш, - говорить вона, - як нам бракує удачі,
як вперто протоптують стежку ранкові трамваї,
а ще не бачиш, як постаріли ті, кого ти бачив,
і як забувають про тих, кого вже немає.

Я зможу, - говорить вона, - бути легкою, як видих,
бути як звір, що нікому не вчинить кривди.
Єдине, чого не зможу -
зробити так, щоби ти забув про своїх загиблих,
щоби тобі не снились ті, хто ніколи не прийде.

...І навіть якщо ця зима буде тривати роками,
навіть якщо світ болітиме кожним вдихом -
будь його диханням і руками,
будь голосом його, будь його сміхом.

Маєш тепер бачити за тих, хто не бачить,

Маєш тепер любити за тих, хто не любить,
Цієї зими навіть дерева стоять, неначе
вони теж втомилися, вони теж, як люди.

Будь продовженням його збитих пальців,
будь закінченням його довгих речень.
Зимове небо над вами вранці
складається з доказів і заперечень.